

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.653/2013/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Birkás János ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve d.-i (címe) lakos felperesnek - a dr. Nagy János Árpád ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve d.-i (címe) lakos I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve d.-i (címe) lakos II. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 8.P.20.162/2012/29. számú részítése ellen a felperes által 32. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési eljárási költséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 696 000 (Hatszázkilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen a részítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes házastársa **P. L.** 2010. augusztus 19-én végintézkedés hátrahagyása nélkül hunyt el. A volt házastársaknak ez a házasság második házassága volt, melyből gyermek nem származott.

Az I. rendű alperes a néhai **P. L.** - a továbbiakban: örökhagyó - első házasságából származó leánya, míg a II. rendű alperes a felperes **K. Á.-al** kötött első házasságából származó fia.

A D., G. u. 7. szám alatti lakóház, udvar megjelölésű ingatlan a felperes és szüleinek tulajdonában állt 1963-tól kezdődően, s abban a tulajdonosok mellett a felperes akkori házastársa, **K. Á.** lakott.

A felperes és az örökhagyó egyaránt a D.-i B. Mezőgazdasági Termelőszövetkezetnél dolgozott, ahol előbb munkakapcsolatban álltak egymással, majd közöttük érzelmi-szerelmi kapcsolat alakult ki.

A felperes akkori házastársa 1966-ban szerzett tudomást e kapcsolatról, amely a házaspár között komoly konfliktus kialakulását eredményezte, ennek következtében a felperes a G. utcai ingatlant elhagyva az örökös D., B. 26. alatti tanyaingatlanába távozott személyes holmijaival.

P. L.-nak ebben az időben még fennállt a házassága az I. rendű alperes édesanyjával, aki azonban rendszeresen, alkalmanként huzamosabb ideig kórházi gyógykezelés alatt állt.

A felperes és **K. Á.** házasságát a Debreceni Járásbíróság 1969. január 23-án jogerőre emelkedett ítéletével bontotta fel. A volt házastársak között ezt követően a házastársi vagyonszétválás megszüntetése iránt volt per folyamatban a Debreceni Járásbíróság előtt P.22.702/1969. szám alatt. Az elsőfokú bíróság 28. sorszámu - a Debreceni Megyei Bíróság Pf.II.21.590/1971/46. számú ítéletével helybenhagyott - ítélete feljogosította jelen per felperesét, hogy 129 394 forint megfizetése és a fennálló **pénzügyi** hitel fele részének átvállalása fejében megszerezze **K. Á.** G. u. 7. szám alatti ingatlanban fennálló $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségét. A felperes e lehetőséggel nem élt.

A felperes kapcsolata az örökösrel időközben folyamatosan fennállt, rendszeresen, huzamosan az örökös B. 26. alatti ingatlanában tartózkodott, de kiskorú gyermekét és édesanyját is rendszeresen látogatta a G. utcai lakásban, majd volt házastársának, **K. Á.**-nak onnan történő elköltözése után ott is tartózkodott.

Az I. rendű alperes édesanyja 1970-ben költözött el az örökösötől, házasságukat is ez időben bontotta fel a bíróság.

Az örökös a B. 26. alatti ingatlanában kertészeti tevékenységet folytatott, majd a 60-as évek végétől, 70-es évek elejétől nagyobb fűtött fóliasátrakban zöldségféléket termesztett.

1972. október 28-án kelt adásvételi szerződéssel az örökös megvásárolta **K. Á.** D., G. u. 7. szám alatti ingatlanban lévő $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségét 153 012 forint vételárért. A szerződés szerint annak aláírásával egyidejűleg ebből 129 394 forintot megfizetett a vevő, míg 23 618 forint kiegyenlítése akként történt, hogy ezen összegű **pénzügyi** hitel törlesztését átvállalta. Rögzítették az okiratban, hogy az ingatlan társtulajdonosai **K. Áné** (a jelen per felperese) $\frac{2}{4}$ arányban és özv. Z. Pné (a felperes édesanyja) $\frac{1}{4}$ arányban. Szerepel a szerződésben az eladó és a felperes házassága felbontásáról szóló határozat száma, valamint a vagyonszétválás tárgyában született ítéletek száma, s az a tény, hogy az a felperest jogosította fel **K. Á.** $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségének magához váltására. Az okirat 5. pontjában megállapították, hogy **K. Áné** az ingatlanilletőség megszerzéséhez megfelelő anyagi fedezettel nem rendelkezett, ezért az eladóval úgy állapodott meg, hogy a hivatkozott számú ítéletekben biztosított jogaitól és kötelezettségeiktől kölcsönösen közös megegyezéssel elállnak és **K. Áné** hozzájárul ahhoz, hogy **K. Á.** $\frac{1}{4}$ rész tulajdoni illetőségét azonos összegű vételár ellenében a vevőnek eladja. A felperes és édesanyja a szerződés aláírásával kijelentették, hogy elővásárlási jogukat gyakorolni nem kívánják.

A szerződés alapján az örökhagyó tulajdonjogát a perbeli ingatlan 276/1102 tulajdoni illetőségére adásvétel jogcímén 1973. április 16-án bejegyezték az ingatlan-nyilvántartásba.

A felperes és az örökhagyó 1973. március 3-án kötött egymással házasságot, s ezt követően is a B. 26. alatti ingatlanban éltek életvitelszerűen.

1979. november 14-én kelt adásvételi szerződéssel a felperes édesanyja a D., G. u. 7. szám alatti ingatlanban lévő $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségét 200 000 forint vételárért elidegenítette az örökhagyó részére. A szerződés alapján az örökhagyó tulajdonjogát a perbeli ingatlan 275/1102 hányadára 1980. január 2-án bejegyezték az ingatlan-nyilvántartásba.

E szerződések eredményeként az ingatlan tulajdoni helyzete úgy alakult, hogy annak 335/1102 részére 1963. évi bejegyzéstől kezdődően adásvétel jogcímén a felperes, 276/1102 része 1973. évi bejegyzéstől kezdődően adásvétel jogcímén az örökhagyó, 275/1102 része 1980. évi bejegyzéstől adásvétel jogcímén az örökhagyó, míg 216/1102 része 1979. évi bejegyzéstől ajándékozás jogcímén a II. rendű alperes tulajdonát képezi.

A felperes és az örökhagyó 1984-ben költözött be a G. utcai ingatlanba, amikor onnan a II. rendű alperes házastársával és gyermekével együtt elköltözött.

Az örökhagyó halála után indult hagyatéki eljárásban a felperes túlélő házastársként vagyonközösségi igényét jelentette be az örökhagyó G. u. 7. szám alatti ingatlanban lévő tulajdoni illetőségeire. Az I. rendű alperes az 1980. évben bejegyzett 275/1102 hányadra előterjesztett igényt elismerte, melyre figyelemmel a közjegyző megállapította, hogy 138/1102 tulajdoni hányadot a felperes házastársi vagyonközösség címén túlélő házastársként megszerzett a perbeli ingatlanból.

Ezt meghaladóan a közjegyző megállapította a hagyatéki vagyon körét, egyebek mellett akként, hogy ahhoz tartozik a G. u. 7. szám alatti ingatlanban az örökhagyó nevén álló 413/1102 tulajdoni hányad 26 100 000 forint értékben. Megállapította az öröklési rendet akként, hogy az örökhagyó törvényes örököse egyetlen gyermeke - e per I. rendű alperese -, míg özvegyi haszonélvezetre jogosult a túlélő házastárs - e per felperese. A hagyatékot a közjegyző leszármazói öröklés jogcímén ideiglenes hatállyal I. rendű alperes, míg az özvegyi haszonélvezeti jogot a felperes részére adta át, annak megállapítása mellett, hogy a perbeli ingatlanon 138/1102 részt házassági vagyonközösség címén a túlélő házastárs megszerzett.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy a D., G. u. 7. szám alatti ingatlan örökhagyó által 1973-ban megszerzett 276/1102 hányadának $\frac{1}{2}$ része, az egészhez viszonyított 138/1102 tulajdoni illetőség tulajdonjoga élettársi vagyonközösség jogcímén őt illeti meg. Az I. rendű alperessel ekként létrejövő közös tulajdon megszüntetését igényelte oly módon, hogy az I. rendű alperes által öröklés címén megszerzett tulajdoni illetőséget a bíróság adja az ő tulajdonába úgy, hogy a megváltási árat a hagyatékhoz tartozó egyéb ingatlanokon fennálló özvegyi haszonélvezeti joga megváltásával, illetve ingó

vagyontárgyak elszámolásával kívánja megfizetni. A II. rendű alperest mindezek túrására kérte kötelezni.

Az I. rendű alperes a felperes tulajdonjog megállapítására irányuló keresetének elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérte, hivatkozva arra, hogy e kereseti kérelemnek nincsen jogalapja, ugyanis a felperes által tulajdonszerzése jogcíme­ként megjelölt Ptk. 578/G. § (1) bekezdése csak 1989. január 1-jétől hatályos. Vitatta, hogy a felperes és az örökhagyó 1973. március 3-i házasságkötésüket megelőzően élettársakként együtt éltek volna. Állította, hogy a felperes az 1972. október 28-i adásvételi szerződés megkötésekor az ingatlanilletőség megvásárlásához szükséges anyagi eszközökkel nem rendelkezett, ezt az okirat 5. pontja egyértelműen igazolja.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 213. §-ának (2) bekezdése alapján részítélettel bírálta el a felperes G. u. 7. szám alatti ingatlan 138/1102 részére vonatkozóan előterjesztett tulajdoni igényét, és azt elutasította. Kötelezte a felperest az I. rendű alperes részére 254 000 forint perköltség, az állam javára 522 000 forint kereseti illeték megfizetésére.

A határozata indokolásában hangsúlyozta, hogy a felperes tulajdoni igényének érvényesítésére jogosult, mert a Ptk. 115. § (1) bekezdése értelmében a tulajdoni igények nem évülnek el, s a 116. § (1) bekezdése alapján az ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonjogot szerző személy igényt tarthat tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésére. Ilyen ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzést megalapozó jogviszony az élettársi, illetve házastársi vagyonközösség fennállása.

A Csjt. 27. § (1) bekezdésének felhívásával hangsúlyozta, hogy a házassági életközösség fennállása alatt szerzett vagyon tekintetében a házastársi közös vagyon vélelme érvényesül, csak a Csjt. 28. § (1) bekezdése a)-d) pontjaiban felsorolt esetekben állapítható meg, hogy valamely vagyontárgy az egyik házastárs különvagyonához tartozik. Rámutatott, hogy a bírói gyakorlat ugyanezeket az eseteket tekinti az élettársi közös vagyon alóli kivételeknek abban az esetben, ha egyébként az élettársi vagyonközösség fennállása kétséget kizáróan bizonyított.

Aláhúzta, hogy a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése csak 1989-től hatályos szabály a Ptk.-ban, azonban a felperes által megjelölt téves jogcím nem jelenti egyben az igényérvényesítése kizártságát. E Ptk. szakasz hatályba lépése előtt is létezett élettársi kapcsolat, s keletkezett élettársi közös vagyon, s az ezzel összefüggő jogviták elbírálására a bírói gyakorlat a polgári jogi társaságra irányadó szabályokat tartotta alkalmazandónak. E jogcím alapján a felperes tulajdonszerzése elvileg megállapítható lett volna, azonban az örökhagyóval való élettársi jogviszonyának fennálltát, illetve a közös szerzés tényét a felperes nem tudta bizonyítani.

Az irányadó bírói gyakorlatra utalással hangsúlyozta, hogy az élettársi kapcsolat fennálltának bizonyításához nem elégséges a felek közötti szoros érzelmi és szexuális kapcsolat, valamint az egy lakásban, közös háztartásban való együttélés igazolása, ezeket meghaladóan elengedhetetlen ismérv a gazdasági közösség, a jelentősebb vagyoni tevékenységekben is megnyilvánuló gazdasági együttműködés megléte.

A Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékokat értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította azt az állítását, hogy az örökhagyóval fennállt kapcsolatának kiderülése idejétől, 1966-tól kezdődően folyamatosan, életvitelszerűen együtt élt volna az örökhagyóval. E körben értékelte az I. rendű alperes nyilatkozatát, mely szerint a felperes felváltva tartózkodott a B. 26. alatt, illetve a G. utcai ingatlanban. Figyelembe vette, hogy az örökhagyó és első házastársa házasságát 1970. körül bontotta fel a bíróság, s addig az I. rendű alperes édesanyja - amennyiben nem állt kórházi kezelés alatt - a B. úti ingatlanban tartózkodott. Utalt Sz. Gy. tanúvallomásra is, mely szerint az örökhagyó első felesége 1970-ben költözött el a B.-ről. Kiemelte, hogy a meghallgatott tanúk a felperes és az örökhagyó anyagi-jövedelmi viszonyairól részletes információkkal nem rendelkeztek, azt azonban igazolták, hogy az örökhagyó a felperessel történt megismerkedése időpontjában jó anyagi viszonyok között élt, ő és felmenői „kertész-dinasztiaként” a környéken a leggazdagabbak voltak, az örökhagyó már a 60-as évek közepén olyan gépjárművel rendelkezett, amiből a városban kettő volt.

E bizonyítékok értékelésének eredményeként a törvényszék azt állapította meg, hogy a felperes és az örökhagyó házasságkötésüket megelőzően nem éltek élettársi kapcsolatban, mert 1970-et megelőzően e jogviszony tényállási elemei közül hiányzott az együttélés és a házasságkötésig a közös gazdálkodás is.

Kiemelkedő jelentőséget tulajdonított az 1972. október 28-i szerződés 5. pontjában írt azon kitételnek, hogy a felperes a volt házastársa $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségének megváltásához szükséges anyagi fedezettel nem rendelkezett. Azt a megállapítást, hogy a felperes anyagi helyzetét a szerződés különválasztotta az örökhagyó anyagi helyzetétől, akként értékelte, hogy ez arra utal, hogy közöttük gazdasági közösség a szerződéskötés időpontjában már fennállt együttlakás ellenére nem volt. Nem talált ésszerű magyarázatot arra, hogy ha a felperes előadásának megfelelően közös vagyonból fedezték volna az ingatlanilletőség vételárát, ezt miért ne foglalhatták volna bele a szerződésbe.

Megjegyezte, hogy a felperes azzal kapcsolatos előadása, hogy a vételárhoz való hozzájárulása forrása mi volt, ellentmondó nyilatkozatokat tett, azt az előadását pedig, hogy családi ingatlanok értékesítéséből befolyt pénz állt volna rendelkezésére, nem tudta igazolni.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az I. rendű alperes részére képviselőjének munkadíjából álló perköltség, míg az állam javára a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték megfizetésére.

A részítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a határozat megváltoztatását, s a részítélettel elbírált keresetének megfelelő határozat hozatalát kérte. Megismételte az elsőfokú eljárás során előadott érveit, annak kapcsán, hogy közte és az örökhagyó között a gazdasági együttműködést is magába foglaló élettársi kapcsolat állt fenn házasságkötésüket megelőzően. Véleménye szerint ezt a meghallgatott tanúk is igazolták. Azzal érvelt, hogy az a tény, hogy nem élt a házastársi vagyonközösséget megszüntető ítélet adta jogosítványával, s nem váltotta magához volt házastársa perbeli

ingatlanon fennálló tulajdoni illetőségét, s ezt a lehetőséget élettársa gyakorolta, a közöttük lévő bizalomra, közös gazdálkodásra utaló tényként kell értékelni. Megítélése szerint bizonyította az elsőfokú eljárás során, hogy megfelelő anyagiakkal rendelkezett, mert családja több részletben ingatlanokat értékesített, s az abból befolyó vételár rendelkezésére állt. A kérdéses adásvételi szerződés ezzel ellentétes megállapítása valótlan.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a törvényszék részítéletének indokai alapján történő helybenhagyását és a felperes költségben való marasztalását kérte.

Az ítéletábra a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a részítélettel elbírált kereseti kérelem tárgyában a szükséges mértékben lefolytatta, az alapján helytálló következtetéseket levonva állapította meg a tényállást, amelyből okszerűen következtetett a kereset alaptalanságára.

Helytállóan állapította meg a törvényszék - osztva az I. rendű alperes ezirányú érvelését -, hogy a felperes által követelése jogcímeiként megjelölt Ptk. 578/G. § (1) bekezdését csak az 1988. évi XXV. törvény iktatta be a Ptk.-ba 1989. január 1-jei hatállyal, az tehát a felek jogviszonyának elbírálására nem alkalmazható. Ugyanakkor helyes az az álláspontja is, hogy a jogcím felperes általi téves megjelölése nem jelenti az igényérvényesítés kizártságát.

A Ptk. 1959-ben megállapított szövege egyáltalán nem tartalmazott rendelkezéseket a házasságkötés nélkül közös háztartásban élők vagyoni viszonyaira.

Az állam és a jogrendszer a házasság intézményét tekintette a családi élet helyes társadalmi formájának, de a házasságkötés nélkül létesített élettársi viszonyból eredő egyes elemek - így a vagyoni érdekek - védelmét is fontosnak tartotta. E védelemnek volt eszköze a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 94. számú állásfoglalása, illetve több, a bírói gyakorlat számára iránymutatásul szolgáló eseti határozat is, például a PJD V. kötetben 196. szám alatt megjelent döntés.

A szabályozás hangsúlyozta, hogy szemben a házastársak vagyoni viszonyaira irányadó Csjt.-vel - melynek 27. §-a szerint a házastársak között a házassági vagyonközösség fennállta alatt szerzett vagyontárgy esetében annak közös vagyoni jellege vélelmezendő -, az élettársak közötti vagyoni viszonyok a polgári jog szabályai szerint bírálандók el. A Csjt. 27. §-ában foglalt rendelkezéseket az élettársak vagyoni viszonyaira nem lehetett alkalmazni a Legfelsőbb Bíróság szerint, mert a kiterjesztő jogalkalmazást, sőt tulajdonképpen az analógiát a jogviszony eltérő természete és jellege nem tűrte meg, az élettárs érdekeinek védelme nem jelenthette a jogvédelem házastárséhoz hasonló teljességét és azonosságát.

Az élettársi kapcsolat alatt szerzett vagyontárgy - így különösen ingatlan - jogi sorsát illetően akkor merült fel probléma, ha az annak szerzésére vonatkozó okiratban csak az egyik élettárs szerepelt szerző félként és a tulajdonjog is egyedül az ő nevére lett

bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásba (telekkönyvbe). A szerződésben formailag részt nem vett és így telekkönyvi tulajdont nem szerzett élettárs igényét a Ptk.-nak elsősorban a szerződés általános szabályai, illetve a polgári jogi társasági szerződés alapján kellett rendezni.

A Ptk. akkor hatályos - a jelenlegivel azonos - 200. § (1) bekezdése szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja. Az élettársak sajátos polgári jogi viszonya a Ptk. nevesített szerződéstípusainak egyikébe sem illeszthető a polgári kollégium szerint, leginkább azonban a polgári jogi társaság elemeit tartalmazza.

Ezekre figyelemmel így módon pedig a vitatott jellegű vagyontárggyal kapcsolatban az okirat szerint a szerzésben részt nem vevő félnek azt kellett bizonyítania, hogy a szerző féllal együtt gazdálkodott és ennek eredményéből származik a kérdéses vagyontárgy, az ingatlan.

A perbeli esetben az ítéltábla mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy az örökhagyó és házastársa között a házastársi vagyoni közösség 1970-ig fennállt, ez pedig kizárja, hogy azzal egyidejűleg az örökhagyó egyszersmind élettársi vagyoni közösségben élt a felperessel.

A jogvita elbírálása szempontjából releváns időszak így az I. rendű alperes szülei közötti életközösség 1970-beli megszakadása és az adásvételi szerződés 1972. október 28-i megkötése közötti intervallum.

Az adásvételi szerződésben a szerződést kötő feleknek arra mindenképpen ki kellett térni, hogy a felperes a bíróság jogerős ítélete alapján jogosult volt magához váltani az eladó tulajdoni illetőségét és e jogával nem kíván élni. Az azonban nem volt szükségszerű, hogy ennek indokát is rögzítsék. Arra, hogy mégis tartalmazza a megállapodás ennek okát - azt, hogy az ingatlanilletőség megszerzéséhez megfelelő anyagi fedezettel nem rendelkezik **K. Áné** - nincs más ésszerű magyarázat, mint az, hogy a felek fontosnak tartották annak kinyilvánítását, hogy honnan származik a vételár, mi annak a forrása.

Ezzel az örökhagyó saját vagyonából való vételt igazoló kitétellel szemben a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a szerzésben ő is közreműködött, a vételárhoz a közös gazdálkodásból származó anyagi forrást használták fel.

Egyetért az ítéltábla a törvényszék azon megállapításával, hogy a felperes e bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni.

Z. J., Cs. Sné tanúvallomása alapján megállapítható ugyan, hogy az örökhagyó és a felperes együtt éltek, valószínűleg a jövedelmeiket is együtt kezelték. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy a felperes - előadása szerint - a zöldségboltbeli keresményével rendelkezett, ezen kívül későbbi férjével együtt annak földjein tevékenykedett, az onnan származó jövedelemből viszont a fóliás kertészetet bővítették, az abból eredő hasznat felélték, belföldi-külföldi kirándulásokat, nyaralásokat finanszíroztak.

Nem kétséges ezért az ítéltábla számára sem, hogy a G. utcai lakás $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségét nem a közös gazdálkodásból származó pénzből fizették ki, hanem az örökhagyó különvagyonából, ezért a felperesnek a perbeli ingatlanra vonatkozó tulajdoni igénye megalapozatlan.

Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés alaptalan volt, ezért a felperes köteles az alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. Fellebbezési eljárási költségként az ítéltábla az I. rendű alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg, arra is figyelemmel, hogy az I. rendű alperes képviselője fellebbezési eljárási költségét az elsőfokú bíróság részítéletében megállapított perköltség fele összegében kérte meghatározni (Pp. 215. §).

Az illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült felperes az eredménytelen fellebbezés következtében köteles a fellebbezési illetéket az állam javára megtéríteni a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2014. február 20.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -